

Адвентистський ВІСНИК

№ 4 (346)
квітень 2019

Бог є любов

газета Церкви адвентистів
сьомого дня в Україні

Адвентистский ВЕСТНИК

ОСТАННІЙ ПАРАЛІЗОВАНИЙ

Ви коли-небудь упускали велику можливість? Чи траплялося так, що у всіх, окрім вас, у житті відбувалося щось хороше? Вам коли-небудь здавалося, що Бог благословив багатьох, але пройшов повз вас? Можливо, одна історія в Біблії відображає ці почуття. Це історія про зцілення паралізованого чоловіка, записана в 3-му розділі книги Дії апостолів.

2

Небесний день
искупления

4

Аксиома Иова

8

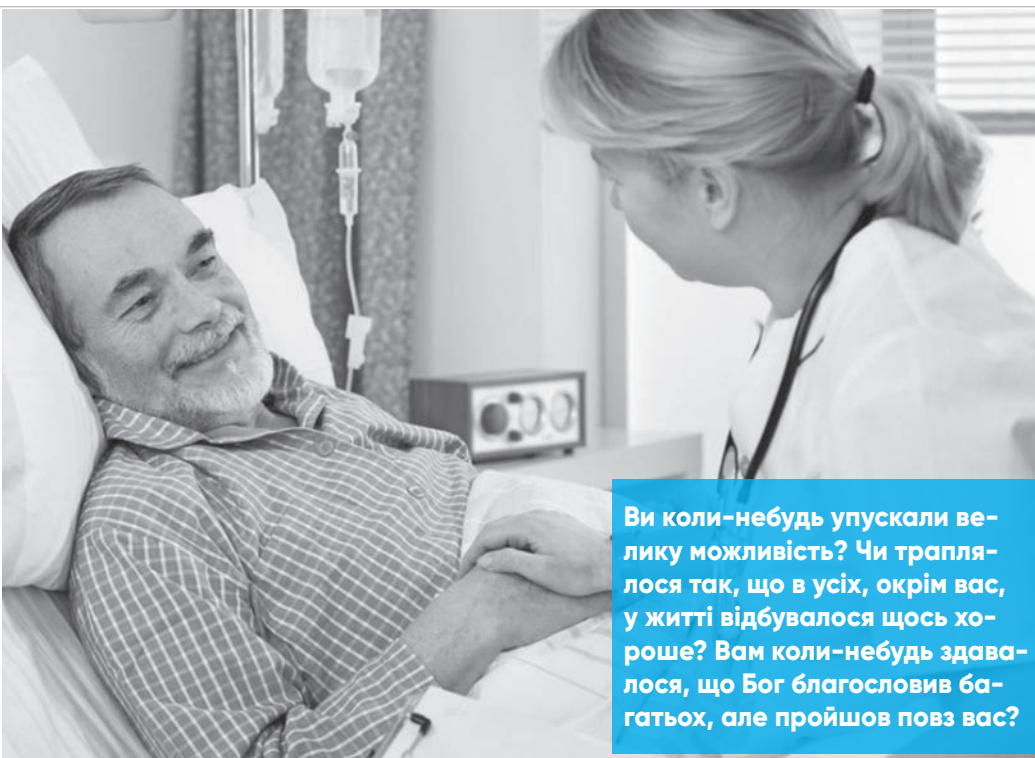
Виклик Богові

14

Дружба схожа
на гіркий мигдаль

16

Ви коли-небудь упускали велику можливість? Чи траплялося так, що в усіх, окрім вас, у житті відбувалося щось хороше? Вам коли-небудь здавалося, що Бог благословив багатьох, але пройшов повз вас?

ОСТАННІЙ ПАРАЛІЗОВАНИЙ

Можливо, одна історія в Біблії відображає ці почуття. Це історія про зцілення паралізованого чоловіка, записана в 3-му розділі книги Дії апостолів. Ми знаємо, що він був кульгавим з дитинства, що йому було понад 40 років (*див. Дії 4:22*); що він щодня сидів біля воріт храму, що називаються Гарними, просячи милостиню; і що під час Свого служіння Ісус не зцілив його. Можливо, цей чоловік був одним з останніх в Єрусалимі, хто не відчув зціляючого дотику Ісуса.

Перед тим, як звернутися до цієї історії, згадаймо історію іншого чоловіка, про якого згадується у Євангелії, – чоловіка, uzдоровленого біля купальні Витезда (*Івана 5:2-9*). Ісус звернув на нього увагу, тому що він хворів 38 років. Ісус підійшов до нього і після запитання: «Чи ти хочеш стати здоровим?», зцілив його простим повелінням: «Устань, візьми постіль свою і ходи» (в. 8).

Важлива деталь у цій історії – те, що Ісус сам підійшов до нього. Зазвичай хворих приносили до Ісуса або хто-небудь просив допомогти їм. Проте в цьому випадку з усіх хворих у Витезді (яких, судячи з тексту [в. 3], було багато) Ісус вибрав його.

Вражає можливий зв'язок цієї історії з Івана 5 з історією в Дії 3. Витезда знаходився в Єрусалимі і паралізований з Івана 5 розділу хворів протягом 38 років. Точно стільки ж часу, що і чоловік з Дії, оскільки сказано, що відразу після смерті Ісуса тому було понад 40 років. Тому, коли відбулося зцілення біля Витезди, описане в Івана 5, йому, ймовірно, було 38 років. Вони хворіли приблизно однаковий час. Можливо, герой нашої біблійної історії теж був біля

Витезди серед безлічі «недужих, сліпих, кривих, сухих» (в. 3). Хтозна.

Коли Ісус йшов по Витезді, перш ніж дійти до паралізованого, Він проходив повз інших хворих, можливо, інших паралізованих. Він проходив повз їхні ліжка, чув їхні крики, але не зціляв їх. Чому? Е. Уайт зазначає, що Ісус хотів зцілити того дня більше народу: «Однак була субота. Юрби народу йшли у храм на поклоніння, і Він усвідомлював, що масове зцілення настільки збудить упередження юдеїв, що

«**Божі шляхи незбагненні і недосяжні. Коли ми найменше цього очікуємо, у нашому житті може з'явитися Божий вісник і звернутися до нас від імені Ісуса з Назарета.**»

це може покласти кінець Його діяльності» (Христос – надія світу. С. 201, 202).

У Ісуса була причина для кожного вчинку. Ми знаємо, що Він не міг зцілити всіх, не перешкоджаючи Своїй роботі, але чому Він вибрав саме цього паралізованого, а не іншого? Е. Уайт пише, що це був надзвичайний випадок: «Постійні спроби досягти отієї єдиної мети, тривога й повсякчасне розчарування швидко підточували його останні сили» (там само. С. 202). Очевидно, паралізований уже збирався опустити руки. Ісус знав про всіх і вибрав його.

Можливо, паралізовані з книги Дії і Євангелія від Івана були знайомі один з одним. Можливо, вони навіть побачилися знову. Можете уявити собі їхню розмову?

- Ти ходиш!
- Так, Ісус зцілив мене!
- Де він?
- Не знаю. Кілька хвилин тому Він був у Витезді.

Що б відчув інший чоловік? Радість за зцілення хворого? Хвилювання від бажання теж бути зціленим? Можливо, він почав шукати Ісуса в Витезді.

У той же час Ісус, принаймні, двічі зробив чудеса в Єрусалимі, і обидва рази в храмі. Одне на початку Свого служіння (*Івана 2*), і інше – наприкінці (*Матв. 21*). З приводу першого чуда Е. Уайт пише, що після очищення храму Ісус залишився і приділив увагу хворим, що приходили до Нього. «Він усім приділяв увагу. Усі отримали зцілення від своїх хвороб» (там само. С. 163). У другому випадку «*підійшли до Нього сліпі та кульгаві в храмі, і Він оздоровив їх*» (*Матв. 21:14*). Е. Уайт пише, що ті, хто повернувся до храму, «зупинилися, вражені прекрасним видовищем. Вони побачили uzдоровлених хворих, прозрілих сліпих, зцілених глухих та калік, що стрибали від радості» (там само. С. 592). Ісус зцілив усіх присутніх. Однак нашого друга серед них не було. З якоїсь причини він пропустив зцілення Ісуса. Можливо, він почав думати, що завжди знаходився не в тому місці.

ЩЕ ОДИН ШАНС

В інших випадках Ісус першим йшов до тих, хто мав у Ньому потребу. Наприклад, у випадку з самарянкою (*Івана 4:4*), з хананеянкою (*Матв. 15:21*), з біснуватим із Гадаринської землі (*Марка 5:1*). У Євангеліях розповідається, принаймні, про три види зцілення: люди, які прийшли до Ісуса і були зцілені; люди, які просили про допомогу для тих, хто не міг прийти сам, як чоловік, якого підняли на дах будинку в Капернаумі (*Марка 2*); люди, які шукали Ісуса.

Зауважмо, що наш паралізований не належить до жодної з цих категорій. Зазвичай, коли Ісус проходив містом, хворих не залишалося.

Які факти ми маємо в своєму розпорядженні, щоб відтворити цю історію про паралізованого з 3-го розділу Дії апостолів та Ісуса? «Він давно мріяв побачити Ісуса, аби зцілитися, проте був практично безпомічним і перебував далеко від того місця, де трудився великий Лікар» (Е. Уайт. Дії апостолів. С. 57). У його випадку це були відчайдушні, але марні пошуки. Ісус не шукав його, він не знайшов Ісуса і ніхто не відніс його до Ісуса. «Його благаання спонукали, на решті, декількох друзів принести каліку до воріт храму. Та прибувши туди, він дізнався, що Той, на Кому зосереджувалися всі його надії, був відданий на жорстоку смерть» (там само. С. 57, 58).

Уявіть собі, що він відчував. Можливо, він думав: «Господи, чому? Чому всі

зцілені, окрім мене?» 40 років нерухо-
мості. 40 років нездійснених надій.
40 років спроб зцілитися. Проте він
завжди знаходився не в тому місці.
І, коли він, нарешті, наблизився до Ісуса,
то дізнався, що Його вбили.

Цьому хворому довелося сумува-
ти. Можливо, згодом він змирився з
думкою, що ніколи не буде зцілений. Він
подумав, що ні для кого не буде тягарем.
Він як і раніше може просити милости-
ню і займатиметься цим до кінця життя.
«Віднесіть мене до храму», – можливо,
попросив він своїх друзів.

Якщо читати історію таким чином,
то все стає зрозумілим. Чоловіка щодня
приносили до воріт храму. Коли він по-
бачив учнів, він *«почав просити мило-
стиню»* (Дії 3:3). Зауважте, він більше не
просив чуда, він просто хотів вижити.

ЩОСЬ КРАЩЕ

Однак підійшовши, Петро сказав цьому
чоловікові: *«Подивися на нас! Він пильно*

*дивився на них, сподіваючись щось від
них одержати. А Петро сказав: Срібла
й золота не маю»* (в. 5, 6). Це здавалося ос-
танньою соломинкою. Невдалий жарт.
Е. Уайт пише: «Коли Петро сказав про свою
бідність, каліка занепав духом, проте його
лице засвітилося надією, коли апостол
сказав: “Але що маю, даю тобі: в ім’я Ісуса
Христа Назарянина встань і ходи”» (там
само. С. 58). В ім’я Ісуса? Ісус живий? Петро,
*«взявши його за праву руку, підвів його.
Відразу ж зміцніли його стопи й суглоби.
Підскочивши, він встав і почав ходити.
Тож ввійшов з ними в храм, ходив і підска-
кував, хвалячи Бога. І весь народ побачив,
як він ходив і хвалив Бога»* (Дії 3:7-9).

ЗЦІЛЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

Я не знаю щодо вас. Можливо, ви
були давно зцілені у Витезді. Можливо,
Ісус знайшов вас там і зцілив. А можливо,
Ісусу довелося шукати вас, тому що ви
були далеко. Можливо, хтось привів вас
до Ісуса, або хороші друзі попросили, щоб

Ісус зцілив вас. А, можливо, ви схожі на
цього хворого, що сидить біля воріт храму,
з нездійсненими мріями, розчарованого,
що Бог пройшов повз нього. Ви можете
відчувати, що Бог забув про вас і ви, як
останній паралізований Єрусалиму.

Якщо це так, то ваша історія не закін-
чена. Божі шляхи незбагненні і неосяжні.
Коли ми найменше цього очікуємо,
у нашому житті може з’явитися Божий
вісник і звернутися до нас від імені Ісуса
з Назарета.

Щодня ми зустрічаємося з людьми,
подібними до цього паралізованого.
Вигнаними. Біля воріт храму. Без надії.
Вони більше не просять про чудо. Вони
відчувають себе забутими Богом.

**Наша місія, як і місія Івана і Петра,
полягає в тому, щоб нагадати їм про
обітницю в ім’я Ісуса: «Не здавайтеся.
Продовжуйте вірити. Продовжуйте
довіряти. Тому що дуже скоро, у храмі
Всевишнього Бога ви також ходитимете і
прославлятимете Його».**

Даніель Боскед

ПРОДОВЖУЙТЕ ВІРИТИ

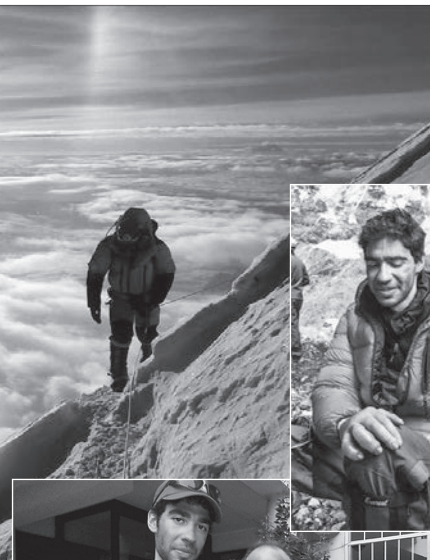
Починаючи з висоти 7500 м,
на горі Еверест починається
так звана зона смерті. При-
чина такої назви очевидна
для будь-кого, хто побував
там: декілька сотень альпі-
ністів, які загинули при сход-
женні у різні роки.

Не проходите ПОВЗ

На такій висоті не буває плюсової
температури, тому тіла альпіністів
не розкладаються десятиліттями. Так і
лежать на маршруті, по якому щороку
йдуть повз них все нові і нові підкорю-
вачі вершини.

Річ у тім, що евакуація навіть одно-
го тіла з такої висоти під силу тільки
спеціально організованій експедиції,
яка коштувала б декілька десятків тисяч
доларів. Ну а для родичів загиблих Еве-
рест, як місце останнього спочинку їхніх
близьких, є навіть почесним. Однак це в
теорії, коли думаєш про це здалеку.

Проте навіть не це найстрашніше в зоні
смерті. Набагато страшніше те, що підко-
рювачі Евересту на шляху до вершини
щороку так само проходять повз живих
ще людей, абсолютно точно знаючи, що
через кілька годин ті стануть закладими
трупами, поповнивши собою страшну
«колекцію» найвищої гори світу.

Бен Ієгуда і спасений турецький альпініст

Люди помирають на очах у всіх,
але сезон сходження короткий – лише
декілька місяців на рік. А врятувати
знесиленого або травмованого колегу
на цій висоті можливо тільки одним
способом – відмовившись від штурму
Евересту, до вершини якого залишилося
зовсім небагато.

2012 року там загинуло 11 осіб. Серед
них повинен був опинитися і 46-річний
турок Айдин Ірмак. Але він залишився в
живих, тому що серед десятків підко-
рювачів Евересту знайшовся один, який
зміг знайти в собі сили і відмовитися від

заповітної мети заради його порятунку.
24-річний ізраїльтянин Надав Бен Ієгуда
всього за 300 м від вершини Евересту
повернувся назад, щоб врятувати турець-
кого альпініста. «Турок був без
свідомості, у нього не було рука-
виць, не було кисню. Він чекав
кінця. Інші альпіністи йшли повз
нього, не поворухнувши й паль-
цем, але я розумів, що якщо і
я пройду повз, він помре», –
розповідає Бен Ієгуда.

Іхній спуск до найближчого
наметового табору на схилі гори
тривав дев’ять годин. Ієгуда ніс
Айдіна Ірмаку на собі, відда-
вши йому свої рукавиці. Через
деякий час вони побачили
альпініста з Малайзії, який ледь
дихав. До того ж ще зламався
кисневий апарат у самого Надава.
Стало зрозуміло, що далі йти неможливо.
Тоді Бен Ієгуда попросив у альпіністів, що
йшли вгору, трохи кисню для двох поране-
них. Кисень дали, і це допомогло йому
привести помираючих до тям.

Усі троє благополучно спустилися
вниз, хоча і з численними обморо-
женнями, але живі. Ієгуда міг стати
наймолодшим підкорювачем Евересту,
але не став ним. Зате він став одним з
небагатьох за всю історію сходжень на
Еверест, хто відмовився від підкорення
вершини заради того, щоб незнайомий
йому чоловік залишився живий.

**Не проходите повз чужу біду,
переживання і біль. Якщо ви може-
те допомогти людині, – допоможіть.
Якщо можете врятувати іншій людині
життя, словом, вчинком, усмішкою,
добрим словом, – врятуйте. Тільки не
проходите повз...**

Небесный ДЕНЬ ИСКУПЛЕНИЯ

«Небесное святилище – центр служения Христа ради спасения человека... Оно открывает весь план искупления, приводя нас к заключительному моменту истории земли и славной победе праведности над грехом... Ходатайство Христа за человека в небесном святилище – такая же неотъемлемая часть Плана спасения, как и Его смерть на кресте. Своей смертью Он начал ту работу, для завершения которой Он вознесся на небо после Своего воскресения» (Э. Уайт. Великая борьба. С. 488, 489).

Великая борьба началась на небе и завершится в небесном святилище, у престола Божьего. Грех зародился на небе и окончательно будет устранен именно в небесном святилище. Грех отделил нас от Бога. Святилище было создано для того, чтобы продолжить наши отношения с Господом и решить проблему греха. *«И устроят они Мне святилище, и буду обитать посреди них» (Исх. 25:8).* День искупления – это прообраз, это приготовление к возвращению Бога к первоначальному, личному способу общения с человеком.

Мы уже не сироты, у нас есть Отец. Прочитаем Псалом 26. Давид написал его во время бегства от Саула. Из стихов 4 и 5 мы узнаем, что святилище открывает для нас три важных преимущества. Эти преимущества затем еще и еще раз подчеркиваются во второй части псалма:

1 Святилище позволяет увидеть красоту и «благость Господа», «созерцать красоту Господню» (Псал. 26:4, 13).

2 Оно удовлетворяет наш ум, жаждущий поиска, исследований и открытий: «Научи меня, Господи, пути Твоему» (Псал. 26:4, 11). Слово, переведенное в Синодальном переводе как «посещать» («посещать храм», ст. 4), на языке оригинала означает «исследовать», «открывать».

3 Святилище дает нам прибежище: «Он укрыл бы меня в скинии Своей в день бедствия, скрыл бы меня в потаенном месте селения Своего, вознес бы меня на скалу... Господь примет меня» (Псал. 26:5, 10).

ВНИМАТЕЛЬНЫЙ ВЗГЛЯД НА ДЕНЬ ИСКУПЛЕНИЯ

В День искупления действие направлено не извне, но, главным образом, изнутри. Между обычным ежегодным Днем искупления и его небесным прообразом имеются как сходства, так и различия. На небе многое меняется: жертвоприношений больше не требуется. Это уже не день, а определенный период времени. Несмотря на наличие двух отделений в Небесном святилище, в завесе уже нет необходимости. Она была разорвана сверху донизу в земном святилище в момент смерти Христа.

«Правильное представление о служении в небесном святилище является основанием нашей веры. Истины о святилище и следственном суде народ Божий должен понимать очень ясно. Всем надо отчетливо уяснить для себя, чем занят их великий Первосвященник» (Э. Уайт. Евангелизм. С. 221–222).

Трехангельская весть связана со святилищем, с Днем искупления. О начале небесного Дня искупления говорят не только тексты *Дан. 7 и 8:14*, но также весть первого ангела.

Книга Левит занимает центральное место в Пятикнижии Моисея, а центром этой книги является глава 16. В структуре данной главы центральными являются стихи 16–20, где речь идет об искуплении (очищении). Слово «очищение» встречается в главе 16 шестнадцать раз. В первых 15-ти главах книги Левит очень часто используется слово «кровь». В главах 17–27 это слово практически исчезает, но зато очень часто повторяются слова «святой» и «святость». Кровь означает оправдание, а святость – освящение. Но основой освящения является День искупления.

Если мы не поймем сущности Дня искупления, то никогда не сможем правильно понять, что такое оправдание и освящение. Мы лишь будем поперемен-

но перескакивать от «дешевой благодати» к перфекционизму.

КНИГА ПРОРОКА ДАНИИЛА

Имя «Даниил» означает «Бог – мой Судья». По мнению многих исследователей, центральной в книге пророка Даниила является глава 7, главная тема которой – следственный суд или День искупления. При этом суд совершается не против, но для народа Божьего. За народ Божий! В главе 7 Христос представлен как Судья, в главе 8 – как Священник и в главе 9 – как искупительная Жертва. Эта структура как бы подчеркивает движение, присущее Дню искупления: изнутри наружу.

КНИГА ОТКРОВЕНИЕ

Джон Паулин отмечает, что книга Откровение показывает семь сцен, во вступлении к каждой из которых упоминается святилище. Центральной частью этой книги являются главы 12–14. Вступление к этой сцене мы находим в *Откр. 11:19*, где сказано о явлении ковчега завета в Святом святых. Основой этой центральной части служит текст *Откр. 14:6–12*. Другие авторы считают такой основой *Откр. 14:1–5*, где представлен Агнец, стоящий на горе Сион вместе со 144 тысячами искупленных.

Весть первого ангела касается начала небесного Дня искупления. Очень важной представляется связь вечного Евангелия с судом Божьим. Как мы уже говорили, этот суд совершается не против, но для народа Божьего, за него. О поклонении Богу сказано также в *Быт. 22:5*, где можно прочесть о поклонении Авраама. Но почему происходит следственный суд? Разве Иоанн не указывает, что верующие не будут судимы (*Ин. 5:24*)? Разве Иисус не знает, кто из людей надежен, а кто нет? Разумеется, Он это знает. Следственный суд был бы

не нужен, если бы: великая борьба не происходила; спасенные были совершенны и безгрешны.

Как объяснить, что из двух грешников один спасется, а другой – нет? Благодаря следственному суду Бог объясняет это даже силам зла, что еще раз подчеркивает красоту характера Бога.

БЛАГАЯ ВЕСТЬ О ДНЕ ИСКУПЛЕНИЯ

Помимо специфических жертв и обрядов в День искупления продолжали приноситься ежедневные утренние и вечерние жертвы всесожжения, подразумевающие получение прощения. После принесения жертвы Господу на козла отпущения переносились все грехи, что символически означало, что в конце небесного Дня искупления проблема греха получит навсегда окончательное решение, и греха более не будет. Я не одинок! Общая цель создания святилища заключалась в желании Господа пребывать с нами. Я имею наилучшего Ходатая – Того, Кто возьмет мою вину на Себя (в любом суде самая лучшая линия защиты – это иметь возможность указать на того, кто согласится принять обвинение). Мой Защитник – это одновременно и Судья.

«Знать лишь о том, Кто есть истинный Бог, недостаточно. Самый главный урок состоит в том, чтобы узнать, каков этот Бог.»

Мартин Лютер писал: «Не отчаивайтесь из-за своих грехов, но поднимите взор ввысь, туда, где Христос ходатайствует за нас. Он – наш Ходатай, Который говорит: „Отец, Я страдал за этого человека, и Я позабочусь о нем“. И Его молитва не будет напрасной».

В Евр. 4:14 мы читаем, о том, что „имеем Первосвященника великого“. Но, даже имея Христа в качестве нашего Первосвященника, Ходатая, Посредника, Примирителя и Утешителя, мы, однако, ищем прибежище у святых... Он сидит одесную Отца не для того, чтобы утешить нас, но ради нашего искупления. Тем не менее мы ищем других заступников, чтобы искупить, загладить наши грехи. Грехи эти велики. Их невозможно искупить нашими делами; это достигается только через горькие страдания Христа и пролитие Его драгоценной крови».

Однако знать лишь о том, Кто есть истинный Бог, недостаточно. Это только первый шаг. Самый главный урок состоит в том, чтобы узнать, каков этот Бог.

Что же ожидается от нас, живущих в этот небесный День искупления? Пророк Малахия говорит, что Бог пошлет к нам «Илию пророка перед наступлением дня Господня» (Мал. 4:5), который обратит сердца людей к восстановлению отношений и примирению (см. ст. 6). В 3-й книге Царств (главы 16–19) читаем, как пророк Илия отстаивал веру в истинного Бога. Миссией жизни пророка было указать на истинного Бога. Само имя «Илия» означает: «Яхве – мой Бог!». Вопрос стоял так: кто истинный Бог – Господь или Ваал? Язычники считали, что Ваал посылал дождь и, следовательно, давал людям пищу и жизнь. Но в 3 Цар. 17:1 Илия говорит, что «не будет... дождя, разве только по... слову [Господа]». Именно Господь повелел воронам кормить Илию (см. 17:4), а затем посылает его для пропитания в Сарепту Сидонскую (как считалось, на территорию Ваала). Он через Илию воскрешает сына вдовы (см. 17:17–24), а в главе 18, читая о событиях на горе Кармил, мы видим, что Господь – истинный Бог. Однако знать лишь о том, Кто есть истинный Бог, недостаточно. Это только первый шаг. Самый главный урок состоит в том, чтобы узнать, каков этот Бог (см. 3 Цар. 19:4–8).

Когда Илия убегает с «поля боя», как Господь относится к нему? Здесь открывается красота характера Бога. Илия взобрался на гору Хорив, гору Божью, и ему было сказано: «*Не в ветре Господь... не в землетрясении... После землетрясения огонь; но не в огне Господь. После огня веяние тихого ветра*» (3 Цар. 19:11, 12). И Господь был в веянии тихого ветра!

«**Мы живем в небесный День искупления, и нам надлежит не только смирить сердца перед Богом и покаяться в грехах, но также стремиться, используя все наши таланты, наставлять тех, с кем мы общаемся, позволяя им на нашем примере узнать Бога и Иисуса Христа, Которого Он к нам послал**» (Э. Уайт. Основы христианского воспитания. С. 272).

«...Спаситель... знал, что Его ученики должны принять небесный дар, что Евангелие окажется действенным лишь тогда, когда будет проповедано людьми, чьи сердца согреты живым знанием Того, Кто есть Путь, Истина и Жизнь, и Он Сам вложит Свои слова в их уста» (Э. Уайт. Деяния апостолов. С. 31).

Сегодня нам необходимо восстановить отношения и примириться друг с другом, проявляя дух смирения и покаяния и полностью доверяя водительству Святого Духа. Все верующие должны быть вовлечены в миссию Церкви. Мы призваны представить миру не только истинного Бога, но и показать, каков Он, наш Бог.

Артур Штеле

ОЗНАКА нового сердца

Одна из самых глубоких, ревнивых молитов, записанных У Божьему Слову, належить Давидові, котрий благов: «Серце чисте створи мені, Боже» (Псал. 51:12). Ось що відповідає на таку молитву Бог: «Дам вам нове серце» (Єзек. 36:26). Смертна людина на це не здатна. Людям потрібно почати заново, ревно шукати Бога для здобуття істинного християнського досвіду. Їм необхідно відчути творчу силу Святого Духа. Їм потрібно отримати нове серце, а небесна благодать збереже його м'яким та ніжним. Їхня душа повинна бути очищена від корисливого духу. Кожен із них має працювати ревно, у покорі серця, звертаючись до Ісуса за керівництвом та підбадьоренням. І тоді ми, як храм Божий, будемо досконало збудовані.

Вираз «нове серце» викликає особливе сум'яття серед людей. Вони не знають, що воно означає. Вони очікують якихось особливих змін у своїх почуттях. Саме це вони називають наверненням. Через таку оману тисячі спіткнулися на свою загибель, не розуміючи виразу: «Вам потрібно народитися згори» (Івана 3:7).

Сатана змушує думати людей так: якщо вони пережили сплеск емоцій, значить уже навернені. Проте їхнє життя залишилося колишнім. Їхні вчинки не змінилися і життя не приносить доброго плоду. Вони моляться часто й довго, постійно посилаючись на почуття яких зазнали в певний час. Проте вони не живуть новим життям. Вони ошукані. Їхній духовний досвід не глибший за почуття. Вони будують на піску.

Говорячи про нове серце, Ісус має на увазі розум, життя, усе єство. Перезити зміну серця означає зрестися любові до світу та звернути любов на Христа. Мати нове серце – значить мати новий розум, нові цілі, нові спонукання. Яка ж ознака нового серця? – ЗМІНЕНЕ ЖИТТЯ.

НЕ САМИМ ХЛІБОМ ЖИТИМЕ ЛЮДИНА

«Скажи, щоб це каміння стало хлібом...»

Роздуми над Матв. 4:1-4;
Марка 1:12, 13; Луки 4:1-4

«Поблизу града Кесарії Палестинської гора є, яку місцем Ковчега називають, у ній багато пустельників подвизалося. У ній був блаженний і достохвальний чернець, божественної благодаті сповнений, святий Мартиніян... Дияволів ж, ненависнику роду людського, нестерпно було бачити юного ченця із свиною чеснот: спершу-бо почав йому різних завдавати спокус і різноманітними привидами страшити його. Тоді використав на нього стару зброю, якою Адама вигнав з Раю: хотів і його, наче з Раю, з безмовного пустельного вигнати життя і від добрих намірів відвернути. Одного-бо дня, коли співав блаженний Мартиніян Псалтир, перетворився диявол на великого змія і, підлізши під стіну келії, почав старанно копати землю, наче хотів, підкопавши стіну, завалити келію на святого. Блаженний же, без страху і бентеги закінчивши спів, виглянув у віконце з келії і мовив до того змія: "Справді належить тобі по землі повзати, але нащо марне трудишся, окаянний, мене-бо твої не страшать привиди!"» (Дмитро Туптало. Житіє святого отця нашого Мартиніяна).

«І підійшов до Нього спокусник і сказав: Якщо Ти Син Божий, скажи, щоб це каміння стало хлібом» (Матв. 4:3). Ви бачите різницю між цими двома описами спокус? «Нічим сильніше не підтверджується Божественне походження розповіді про спокуси Спасителя, як витонченістю і типологічною універсальністю цих спокус. Вони не тільки не подібні на прості оповідання про спокушення у всі віки осіб, що відзначалися особливою святістю, але в них спостерігається яскравість погляду, своєрідність розуміння, що сильно відрізняє ці оповідання від усіх найбільш достовірних людських винаходів» (Ф. Фаррар. Життя Ісуса Христа (переклад Лопухіна). С. 146). Навіть у послідовності спокус – цій «оригінальній концепції» богослови вбачають певний задум (там само).

ПЕРША СПОКУСА ДРУГОГО АДАМА

Якби ми з вами визначали порядок спокус, яку з трьох ми поставили б першою? Третю або, принаймні, другу. Адже гордіня, марнославство та само впевненість найбільш огидні й безнадійні пороки. Чому ж диявол запропонував Ісусові першою спокусу апетитом? Ця спокуса нам видається найменш небезпечною і примітивною.

Познайомимося з пірамідою людських потреб Абрахама Маслоу (www.stend.

kharkov.ua). У основі людських потреб лежать, так звані, первинні потреби, тобто ті, котрі мають бути задоволені передусім, головна з яких – потреба в їжі. «Протягом усіх століть спокуси, які волали до фізичних потреб людини, мали найбільший успіх у справі розтління та деградації людського роду» (Е. Уайт. Христос – надія світу. С. 122). «Сатана через спокушування апетитом значною мірою вводить людей у гріх» (Е. Уайт. Патріархи і пророки. С. 378). «Це одна із найсильніших спокус... Силу спокуси зіпсованим апетитом можна виміряти лише невимовними муками, які витримав Христос під час тривалого посту в пустелі» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви. Т. 3. С. 486).

БІБЛІЙНІ ПРИКЛАДИ

Пригадайте Ісава: переваги первородства, священства, честь належати до родословної Месії були віддані за миску їжі. Спокуса апетитом губила не лише окремих людей, а й цілі народи. Найтяжчі відступлення Ізраїлю в пустелі завжди були пов'язані з їжею або питтям. Навіть допотопний світ загинув зокрема й через гріх нестриманого апетиту. Щодо того покоління було сказано: «Їли й пили... таким буде і прихід Сина Людського» (Матв. 24:38, 39). Наш світ, піддавшись звабним спокусам, серед котрих першою стоїть спокуса нестримного апетиту, загине. Проте не ці випадки є найбільш трагічними й фатальними прикладами сили зіпсованого апетиту. Гріхопадіння Адама і Єви – ось трагедія з катастрофічними наслідками для Всесвіту.

«З чого почалося падіння, з того мала початися і справа нашого викуплення. Як через потурання апетитові Адам упав у гріх, так і через його приборкання Христос повинен був перемогти» (Е. Уайт. Христос – надія світу. С. 117).

Як пише Дух пророцтва, що було приводом у спокусі і Адама, і Господа, а що

мало стати наслідком. Потурання апетиту – це лише претекст, однак кінцева мета спокусника сягала більшої глибини – гріха. Не має сумніву в тому, що мішенню диявольської спокуси і в раю, і на Карантанії було дещо набагато серйозніше, ніж первинна фізіологічна потреба в їжі, однак поцілити в цю «десятку» він намагався саме приборканням апетиту. І саме через приборкання апетиту Ісус поставив бар'єр диявольській спокусі і переміг.

ПОРІВНЯННЯ СПОКУСИ ДВОХ АДАМІВ

Якою дорогою ціною далася ця перемога. Наскільки легше було першому Адамові перенести ту ж саму спокусу, ніж другому Адаму. Порівняйте оточення обох Адамів: сяючий первозданною природою рай, Едемський сад і похмура пустеля з камінням, без єдиного листочка чи травинки, без єдиної краплини води. Товариство сяючих святих ангелів, Самого Творця і товариство диких тварин. Порівняйте фізичне єство обох Адамів: досконалий у своєму фізичному розвитку, у розквіті сил, величній статури Адам перший, що зовнішністю нагадував свого Творця, і Стражалець як паросток від кореня з сухої землі. Над усяку людину був знівечений Його вигляд, так що важко було розпізнати в Ньому одного з людських синів (див. Ісаї 53:2; 52:14). Порівняйте їхню спадковість. У родословній першого Адама стояло лише Одне Ім'я: Бог, Творець Всесвіту. Кого тільки не було у родословній Адама Другого. «Протягом 4000 років людський рід зазнав деградації як у фізичному, так і в розумовому та моральному відношенні; Христос прийняв на Себе всю неміч людства, яке вироджувалося» (Е. Уайт. Христос – надія світу. С. 117).

Скільки днів голодував Адам, через що його рука не втрималася і простягнулася до забороненого плоду? Жодного. Ісус постив 40 днів. Там, де почалося падіння Адама, там розпочалася перемога Ісуса, але в умовах незрівнянно гірших. ►

Если вы не получаете МОМЕНТАЛЬНОГО ОТВЕТА на МОЛИТВУ

«Верен Призывающий вас,
Который и сотворит сие».

1 Фес. 5:24

Если вы не получаете моментального ответа на свою молитву, не уставайте ждать и будьте постоянны в своем ожидании. Не допускайте никаких колебаний, но держитесь за обетование: «*Верен Призывающий вас, Который и сотворит сие*» (1 Фес. 5:24). Настойчиво просите о своей нужде, оставайтесь твердым и непоколебимым в своем намерении. Является ли эта цель для вас важной и многозначительной? Конечно, да. Поэтому не колебайтесь, ибо ваша вера может быть испытана. Если вы стремитесь к чему-то ценному, то стоит прилагать самые энергичные и серьезные

усилия. Вам дано обетование, поэтому бодрствуйте и молитесь. Будьте стойки, и на молитву будет дан ответ. Разве не Бог обещал вам помощь? Если этот дар будет вам чего-то стоить, вы, получив его, еще больше будете его ценить. Вам ясно сказано: **если вы усомнитесь, то не надеетесь получить что-либо от Господа. Библия предостерегает вас, чтобы вы не ослабевали в своем ожидании, но твердо полагались на обетование. Если вы будете просить, Он даст вам щедро и не укорит вас за то.**

Э. Уайт. Молитва. С. 80

► СУТЬ ПЕРШОГО СПОКУШЕННЯ

Як бачимо, для Адама, воістину, не було ніякої необхідності з'їсти заборонений плід! Чому ж зробити це каміння хліб після 40-денного посту було для Божого Сина диявольською спокусою? Хіба такий акт не був просто порятунком від голодної смерті? У чому полягала суть першої спокуси нашого Спасителя?

У чому полягає суть будь-якої спокуси для відродженого християнина? На що вона спрямована? Куди мітить спокусник? На єдність з Богом, щоб перервати зв'язок християнина з Христом.

Яким методом диявол досягає цієї мети? Спокусник спонукає Божу дитину перестати довіряти Господу, сумніватися в Його любові, в Його незмінній присутності. Почати діяти самостійно, свавільно, незалежно від Бога. Якщо сатана цього доб'ється, перемога йому забезпечена, бо у відриві від Всевишнього людина абсолютно безсила. «Людина не може перемагати сатанинські спокуси без Божественної сили» (Е. Уайт. Наше найвище покликання. С. 107). «Людині... неможливо власними силами протистояти спокусам сатани» (Е. Уайт. Вибрані вісті. Т. 3. С. 140; Т. 1. С. 279). «Ми не в силах самостійно звільнитися від влади спокусника... якщо ми будемо намагатися власними силами вистояти в боротьбі, то станемо жертвою його підступів» (Е. Уайт. Христос – Переможець. С. 225).

ВИЩИЙ ПОРЯДОК СПОКУСИ ІСУСА

Сутність першої спокуси для Господа полягала в тому, щоб Він розірвав Своє єднання з Отцем. Метод, яким диявол прагнув досягти цієї мети, був такий самий, що і для кожного смертного. Диявол намагався спонукати Ісуса перестати довіряти Богу, засумніватися в Його любові, повірити, що Отець залишив Його і вийти з підпорядкування Отцю і

діяти за власною незалежною волею.

Проте спокуса Боголюдини була незрівнянно вищою порядку, бо діяти за Своєю волею для Ісуса означало самостійно використати Божественну силу. Ця сила на відміну від сили простої людини була всемогутня. Спокушаючи людину, диявол намагається схилити її довіритися своїм силам, що по суті означає покладатися на власне безсилля. Спокушаючи Христа, ворог апелював до Його нескінченного всесилля. Відчуваєте різницю? Використати Своєю всемогутністю особисто для Себе, у Своїх інтересах – ось у чому полягала суть першого спокушення боголюдини. Ось чому перша спокуса Христа унікальна і непомірно важча за будь-яке людське випробування. У цьому відношенні спокуса Господа і людські спокуси, як паралельні лінії не мають жодної спільної точки. Нічого подібного ніколи не було, не буде, і не може бути запропоновано жодній створеній істоті. **«Людина ніколи не буде випробувана таким надзвичайним способом, якого зазнав Христос»** (Е. Уайт. Свідчення для Церкви. Т. 4. С. 45).

Пригадуєте угоду-заповіт, укладений між Богом Отцем і Богом Сином, головною умовою котрого було наступне: Син, зодягнувшись у людське єство, ніколи не використає для Себе Свої можливості, недосяжні й недоступні для простого смертного (див. Карантанія 3)?

– Але ж Ісус був безгрішний, а ми грішні, – скажете ви. – Хіба ця особливість Його єства не підносить Його на висоту, недосяжну для простого смертного? Хіба це не надає Йому безкінечної переваги над людиною?

Наскільки Його єство було святішим від нашого, настільки Йому легше було зносити спокуси. Чи мають сенс подібні ствердження? Про це – в наступній статті...

Ольга
Стасюк

**ПРОДОВЖЕННЯ
в наступному номері**

Я благодарна, Боже, за врагов

Я благодарна, Боже, за врагов.
Не будь врагов, я б сердцем очерствела,
Жила б себе, не видя берегов,
Слепа, глуха, в расцвете лет старела.

Не будь врагов, не видела бы я
Твоей, Господь, непобедимой силы,
И в сумерках земного бытия
Совсем не так молитвы б возносила.

Благодаря врагам, пою в скорбях,
На свет иду библейских откровений,
И верую незыблемо в Тебя,
И отвергаю приступы сомнений.

Благодарю, мой Боже, за врагов,
За тех, кто издевается, смеется...
Но у спирали множество кругов –
Где встретиться нам снова доведется?

Благослови земные их пути,
Чтоб не напрасны были наши встречи,
Им Словом Божиим разум просвети,
Коснись рукой Своею сердца, речи.

Я за врагов благодарю Тебя,
Великий Бог, отныне и до века.
Ты неисповедим в Своих путях
Ради спасенья жизни человека.

Ирина Камзина

Аксиома – это очевидная, ясная и бесспорная истина, не требующая доказательств. Впервые о существовании аксиом большинство узнает на уроках геометрии. Думаю, каждый из нас в школе хоть раз стоял у доски с мелом и транспортиром в руках, доказывая одну из теорем. Теорема (в противоположность аксиоме) – это утверждение, которое нужно было доказать. Но когда речь заходила об аксиоме, никаких доказательств не требовалось.

2 СТРАХ МЕШАЕТ НАМ ВИДЕТЬ БОГА

Мудрая пословица говорит: «У страха глаза велики». Боязливому человеку везде представляются опасности. В основе всех языческих религий, а также спиритизма и учения о бессмертии души лежат основные человеческие страхи – боязнь неведомого, страх смерти.

Проблемы и неприятности очень часто пугают нас. Но чем больше мы погружаемся в свои переживания, тем сильнее становится наше беспокойство. Когда нас охватывает страх, мы перестаем видеть Бога. Наши проблемы нам кажутся настолько велики, мы настолько заиклены на своих переживаниях, что больше ничего, кроме них, не видим.

У одной сестры из церкви возникла серьезная проблема. Женщина пригласила к себе домой служителя церкви и рассказала о своих переживаниях. Они вместе обсудили ее проблему в контексте Библии. Потом опустили на колени. Сначала помолился служитель, затем его супруга и в конце – сама хозяйка. Прощаясь, пастор протянул ей руку, и женщина сказала: «Мы все обсудили, помолились... Как хорошо, что мы можем доверить все наши переживания Господу. Но эта проблема такая большая...». С чего начали, тем и закончили. Сестра отдала проблему Богу и сразу же забрала ее у Него.

Верно подмечено, что наши молитвы иногда не поднимаются выше потолка. А почему? Потому что мы сами не даем им подняться выше. Мы просим Бога разрешить наши проблемы, и первое, о чем думаем после молитвы – что нам нужно сделать, чтобы их решить. Другими словами, мы сомневаемся в Господе. А потом жалуемся, что Бог нас не слышит и не отвечает нам. Но Он не может в полной мере вмешаться в нашу жизнь и сделать то, о чем мы Его просим, потому что мы отдаем Ему свои проблемы и тут же забираем их.

3 НАШИ СТРАХИ ЗАГЛУШАЮТ ГОЛОС БОЖИЙ

«А Господь – во святом храме Своем: да молчит вся земля пред лицом Его!» (Авв. 2:20). Молчим ли мы, приходя в церковь? Мы поем псалмы, молимся вслух и делимся опытами. На уроках Субботней школы, во время служения для детей и проповеди мы не можем молчать. С точки зрения логики этот стих должен был бы звучать так: «А Господь – во святом храме Своем: славьте Его в псалмах и молитвах, возвещайте, как Он вас благословил!» Но Священное Писание говорит другое. В этом стихе заложена важная мысль, которую мы часто упускаем из виду. Молитва должна быть не монологом, а диалогом с Богом. Обычно в молитве мы только говорим и не даем Богу возможности ответить.

Библия повествует о том, что израильтяне, проходя по пустыне, все время роптали. Недовольство мешало им увидеть Божьи благословения. Мы также, молясь, часто слышим только себя, думаем только о своих желаниях, переживаниях и проблемах. Мы заняты лишь собой. И это мешает нам увидеть Бога в своей жизни.

«А Господь – во святом храме Своем: да молчит вся земля пред лицом Его!» Пророк призывает нас, когда мы приходим к Богу, не только говорить, но и слушать, что Бог скажет нам. Когда нас одолевает беспокойство, нужно просто замолчать, чтобы услышать Господа.

СТРАХ ОЗНАЧАЕТ НЕВЕРИЕ

Страх – это вера со знаком «минус». Когда случается что-нибудь плохое, некоторые говорят: «Я так и знал, что это произойдет. Я пытался что-то сделать, но знал, что так и будет». Вера в живого Бога подразумевает веру в то, что всегда и при любых обстоятельствах последнее слово остается за Господом. Наш страх свидетельствует о том, что мы, сами того не желая, оставляем последнее слово за силами зла.

Библия упоминает, что в последнее время «люди будут изнывать от стра-

Одна из древних и почти забытых библейских аксиом – аксиома Иова: «Ибо ужасное, чего я ужасался, то и постигло меня. И чего я боялся, то и пришло ко мне» (Иова 3:25). Другими словами, все наши страхи и ожидания худшего могут стать и очень часто становятся явью.

Необходимо отметить, что есть страх и положительный: Божий страх, чтобы мы почитали Творца нашего; страх, который посылает нам в сердце Бог, чтобы мы не подвергли свою жизнь опасности. Страх, о котором мы будем размышлять в этой статье, разрушает человека.

Как часто вы волнуетесь? Что вызывает у вас беспокойство? Чего вы боитесь? Никто не может похвастаться абсолютным бесстрашием и отсутствием поводов для тревог.

Почему наши страхи, согласно аксиоме Иова, становятся реальностью? Рассмотрим три основных причины.

1 ИСПЫТЫВАЯ СТРАХ, МЫ ПРОЯВЛЯЕМ НЕДОВЕРИЕ К БОГУ

Когда нас охватывает беспокойство (общее чувство, объединяющее тревогу и страх), тогда вольно или невольно, осознанно или неосознанно мы начинаем проявлять недоверие к Богу. Мы можем признавать, что Он Господь господствующих, но тревоги и страхи, которым мы позволили захватить наш разум, показывают, что мы не доверяем Ему. Это мешает Богу вмешаться в нашу жизнь. Бог никого ни к чему не принуждает. Страх распахивает двери нашей жизни перед иной силой, которая заинтересована в том, чтобы нас постигли самые большие неприятности, какие только могут постигнуть человека на этой земле.

ха и ожидания бедствий». В большинстве крупных городов работает система оповещения об опасности. В местах наибольшего скопления людей, в метро, на площадях часто звучат объявления, призывающие людей быть бдительными и осторожными. Особенно часто об этом напоминают после террористических атак. После того как голос диктора умолкает, в глазах людей отчетливо виден страх. Они боятся возможных бедствий.

Страх завладевает большинством жителей нашей планеты в конце ее истории. Когда одни поднимут головы в ожидании Христа, другие бросятся к горам, желая, чтобы те пали на них и скрыли их от взгляда Спасителя.

КАК НАМ ПОБЕДИТЬ СВОИ СТРАХИ?

Слово Божье дает нам несколько необычных, на первый взгляд, советов.

● **«У вас же и волосы на голове все сочтены» (Мф. 10:30).** Сколько волос на вашей голове? Подсчитано, что количество волосных луковиц на голове человека может достигать 400 тыс. Бог говорит, что на нашей голове сочтен каждый волос. Если Богу известно, сколько у нас волос, то, безусловно, Он знает обо всех наших бедах. Все они – в Его руках. Когда вам будет тяжело, вспомните это обетование.

● **«Ибо помощь Египта будет тщетна и напрасна; потому Я сказал им: сила их – сидеть спокойно» (Исаия 30:7).** Эти слова прозвучали в непростое для Иудеи время. Страна переживала глубокий кризис. Южное царство раздирали внутренние противоречия, делая его уязвимым для интервенции извне. В наиболее тяжелое для страны время Божий пророк дал необычный совет: «Ваша сила – сидеть спокойно». Этими словами Господь призывал Свой народ остановиться и вспомнить о том, почему это произошло. Иудея времен Исаии искала выход из кризиса. Люди пытались преодолеть последствия, оставив без внимания причину всех своих бед. А она заключалась в том, что дети Божьи отошли от Бога.

« В трудные для нас моменты нужно искать тех, кому мы можем помочь. Поступая так, мы позволим Христу поселиться в нашем сердце. Если Иисус будет жить в нем, тогда Его совершенная любовь изгонит страх. »

Давайте будем откровенны сами с собой: мы часто пытаемся справиться с последствиями, вместо того чтобы найти и устранить причину. Когда у нас возникают проблемы, мы начинаем действовать: советуемся, звоним, ищем нужных людей, делаем все, что можем, и вроде бы наши действия верны. Но мы не думаем о том, почему это с нами произошло. Если у человека бронхит, а он принимает только таблетки от кашля, как вы думаете, поможет ли это вылечить болезнь? Нет, такое «лечение» лишь снимет симптомы, а причина их появления останется. Для того чтобы исчезли симптомы, нужно устранить их причину. Этот принцип применим и в других сферах жизни. Когда вы переживаете трудности, поговорите с Богом о причинах их возникновения. Попросите Его помочь вам увидеть эти причины.

● **«Вас постигло искушение не иное, как человеческое; и верен Бог, Который не попустит вам быть искушаемыми сверх сил, но при искушении даст и облегчение, так чтобы вы могли перенести» (1 Кор. 10:13).** Бог обещает нам, что не допустит ни одного испытания, какое мы не в силах были бы вынести.

Некий человек пожаловался Богу, что крест, который Он дал ему, слишком тяжел. «Дай мне другой крест», – попросил человек. Бог согласился и разрешил человеку выбрать крест, который был бы ему по плечу. Обрадовавшись, тот стал рассматривать кресты. Но один был очень тяжелым, другой –

очень длинным, третий – сучковатым. В конце концов, человек нашел самый подходящий крест, показавшийся ему в меру легким и удобным, и взял его. «Прочти имя, написанное на этом кресте», – сказал ему Бог. Человек прочел. На кресте было его имя.

Бог возлагает на нас тот крест, какой мы сможем нести. Все, что Он допускает в нашей жизни, служит нашему благу. Господь желает изменить наш характер и взрастить в нас веру. Не стоит сравнивать свои страдания с тем, что переживают другие. Не думайте, что ваша ноша тяжелее. Каждый несет свой посильный крест.

В приведенном выше стихе есть еще одно обетование: *«...но при искушении даст и облегчение, так чтобы вы могли перенести»*. Бог обещает, что не оставит нас один на один с нашими проблемами и переживаниями. Он обязательно поможет нам, если мы попросим Его об этом.

● **«В любви нет страха, но совершенная любовь изгоняет страх» (1 Ин. 4:18).** В трудные моменты нам хочется, чтобы кто-то помог нам, был рядом, выслушал и понял нас. Это естественно. Но когда нам тяжело, когда мы нуждаемся в любви и внимании, не стоит ждать, что другие первыми придут нам на помощь. В трудные для нас моменты нужно искать тех, кому мы можем помочь. Поступая так, мы позволяем Христу поселиться в нашем сердце. Если Иисус будет жить в нем, тогда Его совершенная любовь изгонит страх.

Бог желает избавить нас от наших переживаний, страхов и проблем. *«Я пришел для того, чтоб имели жизнь и имели с избытком» (Ин. 10:10).* Но иногда Он не может дать нам эту жизнь с избытком из-за нас самих, потому что мы не готовы принять ее. Он призывает нас верить Его обетованиям и предлагает нам Свою помощь здесь и сейчас. Только Он может разрешить все наши проблемы, как материальные, так и духовные.

Алексей Опарин

Коли люди обирають власний шлях

Коли люди обирають власний шлях, не шукаючи Божої поради, або опираються Його ясно вираженій волі, Він часто задовольняє їхні бажання, аби, зазнавши гіркої досвіду, вони могли усвідомити своє безумство і розкаятися в гріхах. Гордість і людська мудрість – небезпечні дороговкази. Те, чого серце прагне всупереч Божій волі, виявляється наприкінці скоріше прокляттям, аніж благословенням.

Е. Уайт. Патріархи і пророки. С. 605.

БОЖИЙ очищувальний ВОГОНЬ

Нас часто засмучують труднощі. Вони можуть змусити нас сердитися на інших і навіть на Бога. Часто ми відчуваємо себе жертвою, починаємо сумніватися в собі, впадаємо у відчай, і все тому, що іноді нам не вистачає рішучості та внутрішніх ресурсів. Нещастя, а не процвітання відкривають сутність людини. Ми багато чому могли б навчитися, якби зіткнулися з ними. Страждання можуть здаватися безглуздими, але біль, який Бог допускає в нашому житті, має сенс і мету.

БОЖІ НАМІРИ ЩОДО НАШИХ ВИПРОБУВАНЬ

«Брати мої, майте велику радість, коли попадаєте в різні випробування, знаючи, що випробування вашої віри розвиває терпеливість. А терпеливість хай має досконалу дію, щоб ви були досконалі та бездоганні і щоб нічого вам не бракувало» (Якова 1:2-4). Яків розглядав випробування як можливість для духовного зростання. Радість у момент випробувань здається дивною, можливо, навіть надприродною.

«Приймати» означає думати і ставитися до чогось, ґрунтуючись на глибокому зважуванні та порівнянні фактів. Це показує свідоме судження, засноване на зовнішніх доказах, а не на почуттях (тобто суб'єктивне судження). Стикнувшись із труднощами, нас переповнюють сильні емоції, але згодом, коли поступово все починає налагоджуватися, нам слід поміркувати про випробування з біблійного погляду.

Яків каже, що метою багатьох труднощів є «випробування нашої віри». Слово «випробування» в цьому контексті не означає, що Бог змушує нас проходити через труднощі, щоб перевірити нашу віру і переконатися, що вона заслуговує на високу оцінку. У цьому випадку слово «випробування» означає те саме, що і випробування металів, яким займаються металурги для того, щоб виявити і видалити домішки, щоб метал став міцнішим і цілісним. Коли ми проходимо крізь горнило випробувань, ми проявляємо нашу довіру Богові.

Біблійна радість під час випробувань – це більше, ніж природний оптимізм або позитивне мислення. Це радість надії на Бога і Його обітниці. Навчитися долати страждання – важливий інструмент удосконалення характеру. Випробування наздоганяють нас у житті по-різному, але якими б вони не були, ми можемо здобути перемогу вірою в Христа. Цей уривок навчає нас, що випробування повинні сприйматися засоби Бога на шляху до неба.

Бог вирішує, через що нам проходити; ми вирішуємо, яким чином проходити через це.

Йдучи по життю, ми можемо очікувати, що наша віра буде випробовуватися труднощами. Труднощі минулі. У нашому житті бувають важкі часи, але вони тривають не вічно. Випробування очищають. Часто саме випробування роблять нас тими, хто ми є. «Щоб випробування вашої віри – набагато ціннішої за золото, яке гине, хоч і випробовується у вогні, – виявилось для похвали, слави і честі при з'явленні Ісуса Христа» (1 Петра 1:7).

«Випробування необхідні, щоб ми могли наблизитися до нашого Небесного Отця, підкоряючись Його волі, щоб ми могли запропонувати нашому Господу приношення в праведності, – пише Е. Уайт. – Господь допускає в житті Своїх дітей одні й ті ж випробування знову і знову, посилюючи тиск, поки розум не наповнить досконала покора і не зміниться характер; тоді вони перемагають власне «я» і знаходяться в згоді з Христом і Духом небес. Очищення Божого народу неможливо без страждань... Він поміщає нас з одного полум'я в інше, відчувуючи нашу справжню цінність» (Е. Уайт. Моє життя сьогодні. С. 92).

«Господь допускає в житті Своїх дітей одні й ті ж випробування знову і знову, посилюючи тиск, поки розум не наповнить досконала покора і не зміниться характер.»

У Старому і Новому Завітах ми знаходимо багато згадок про очищення золота і срібла як порівняння з тим, як Бог очищає через болючі випробування. Ця ілюстрація допомагає нам зрозуміти: мета наших страждань полягає в тому, щоб привести нас у відповідність з характером Христа. Очевидно, що ми не можемо отримати христоподібний характер відразу. Характер виконується впродовж життя, особливо через вогненні випробування.

СТИКАЮЧИСЬ З БОЖИМ ОЧИЩУВАЛЬНИМ ВОГНЕМ

Наведемо шість духовних понять, ілюстрованих процесом очищення.

ЛОМКА. У біблійні часи металург, який займався очищенням, починав з ломки огрубілого каміння, у якому знаходилися такі поширені мінерали, як олово, мідь і цинк. Також у цьому камені могли бути заховані й цінні метали. Необхідно розбити камінь, щоб піддати цінні метали нагріванню. Господь повідомляє нам про Свій досконалий план: ми є грубим камінням, яке потребує очищувального вогню.

ГОРНИЛО. Металург поміщає розбиту, роздроблену руду в вогнетривкий плавильний котел, здатний витримати надзвичайний жар. Потім котел поміщають у піч, щоб інші метали не могли зіпсувати якість. Подібно до того, як вогненна піч очищає в горнілі срібло, наш Металург використовує жар, щоб очистити наші серця і характер.

ШЛАКИ. Разом із тим, як руда плавиться у горнілі під пильним поглядом металурга, поступово на поверхні утворюється шар домішок, званий «шлак». Для нас шлак являє собою все, що заважає нам бути такими, якими нас хоче бачити Бог.

ЖАР. Металург старанно забирає домішки в міру підвищення температури. Розпечена піч змушує домішки піднятися на поверхню. Для кожної домішки потрібна своя температура плавлення.

ОЧИЩЕННЯ. Щоразу, коли металург з великою майстерністю і тер-

ХРИСТОС заполнил мою пустоту СОБОЙ

Во времена СССР, когда я училась в школе, помню, однажды поспорила с одноклассницей. Она утверждала, что Бога нет, а я, что Он есть. Узнав об этом споре и о том, какую позицию я отстаивала, учительница вызвала родителей в школу и сделала им строгое замечание, что они неправильно воспитывают ребенка.

После школы я окончила техникум по специальности «технолог общественного питания». Вышла замуж за военного и восемь лет жила в Туркмении. Когда мне было 25 лет, мужа отправили в Афганистан. Я очень переживала за него и потому обратилась к Богу в молитве: «Господи, если он вернется оттуда живым и здоровым, то я буду молиться Тебе каждый день, стану служить Тебе». Муж действительно вернулся живым и здоровым. Но как только опасность миновала, я забыла о своем обещании.

В 1993 году супруг скоротечно скончался. Жизнь для меня потеряла

всякий смысл. С мужем мы жили очень счастливо. Но теперь все рухнуло. Стараясь пережить свое горе, я молилась, но мои молитвы состояли, по сути, из одного вопроса: почему Бог это допустил? Иногда мне хотелось уйти из жизни, чтобы положить конец моим страданиям. Тогда меня впервые пригласили на собрание верующих. Когда я пришла, все мне сочувствовали, молились обо мне. Мое сердце оттаяло, и я впервые после смерти мужа улыбнулась.

Однажды я ехала в электричке, и один мужчина вслух читал из Библии заповеди Божьи, потом стал рассказывать о них, в том числе и о четвертой заповеди. Так мне открылась истина о субботе. В то время я ходила в церковь, где субботу не соблюдали. Для меня было важно удостовериться в том, что эту заповедь нужно соблюдать.

В один из дней я постилась и молилась, читала Библию, и Господь помог мне обрести непоколебимую уверенность в том, что заповедь о субботе надо соблюдать. Я рассказала об этом открытии своей подруге, привела ей убедительные аргументы из Слова Божьего. Она тоже с этим согласилась. Мы решили искать церковь, в которой соблюдают все заповеди Божьи. И на-

шли! Когда мы вошли туда, нам обоим показалось, что над нашими головами поют ангелы.

Мы стали изучать Священное Писание, и когда Божья истина открылась нам во всей красоте и полноте, приняли крещение. К моей великой радости, мои родители спустя некоторое время тоже пришли к Богу. Господь залечил мои душевные раны. Он Сам пережил немало страданий здесь, на земле, и сочувствует нашему горю. Я на собственном опыте узнала, какое это счастье – быть любимой Богом. Христос заполнил мою пустоту Собою!

Ирина Волкова

► пінням видалає шлак, залишається блискуче золото і сяюче срібло, чистіші і цінніші, ніж раніше. Металург оцінює успіх, дивлячись на їхню поверхню. Чим більше видалено шлаків, тим метал стає більш високого гатунку. Бог, наш Металург, керує нашим процесом очищення: «А Він знає дорогу, яка при мені, – хай би випробував Він мене, – мов те золото, вийду» (Йова 23:10).

ВІДОБРАЖЕННЯ. Процес завершення, коли на поверхні металу можна побачити чітке відображення. Нарешті, срібло набуває вищого ступеня очищення. Якщо ми віримо, що Господь допускає випробування з метою очистити наш характер і серця, ми починаємо бачити «хороше». Бог каже: «Оце перетопив Я тебе, але не як те срібло, у горні недолі тебе дослідив» (Ісаї 48:10).

Полум'я призначене не для того, щоб знищити нас, але щоб наш характер уподібнився характеру Христа. Ми не зможемо дізнатися про темні кутки нашого характеру, поки не побачимо, як реагуємо на важкі обставини. Важкі часи можуть навчити нас терпінню і стійкості. **Якщо ми заспокоїмося і подивимося в обличчя нашим труднощам, то дізнаємося, що вони – не перешкода, як здавалися спочатку, а шлях до нового досвіду. Досвіду з Богом...**

Джулі Гурджіс

VIII СЪЕЗД ВОСТОЧНО-ДНЕПРОВСКОЙ КОНФЕРЕНЦИИ И ВОСТОЧНОЙ МИССИИ

В Днепре 26-27 февраля 2019 проходил VIII съезд Восточно-Днепровской конференции и Восточной миссии. Участие принимали 220 делегатов. Съезд избрал на ближайшие четыре года следующих служителей:

Президент – Вертыло Лев Пантелеевич

Секретарь – Бегас Виталий Викторович

Заместитель президента – Слюсарский Александр Лукашевич.

Съезд оставил в силе уставы обеих церковных организаций. Объединенную территорию назвали Восточно-Днепровской конференцией. На ее территории будет организовано восемь административно-территориальных регионов.

Фото Максим Балаклицкий

Порожній стілець

– Ах так, стілець, – сказав хворий і, знизивши голос, продовжив, – я нікому про це не розповідав. Усе свідоме життя я ходив до церкви і чув, що завжди треба молитися, що молитва багато дає людині, зігріває її серце. Однак усі молитви входили мені в одне вуха і виходили через інше.

Я не міг їх запам'ятати, можливо, тому, що вони не торкалися мого серця. Згодом я перестав молитися. Лише декілька років тому один друг сказав мені, що молитва – це розмова з Богом. Він порадив мені сісти на один стілець, і уявити, що на іншому сидить Ісус Христос. Адже Він сказав: «Я з вами по всі дні аж до кінця віку». А потім розповідай Йому про все, що хвилює тебе, і уважно слухай, як ти слухаєш мене зараз, – сказав він.

Я спробував, і мені так сподобалося, що я щодня по дві години став робити це. Проте тільки так, щоб не бачила моя донька, яка могла подумати, що я став божевільним.

Пастор порадив за хворого, порадив не переставати вести такі розмови з Богом, потім помолився над ним, благословив і пішов. А через декілька днів після цього випадку донька повідомила, що її батько помер.

Пастор запитав:

– Як він помер?

– Була друга година дня, коли батько покликав мене до ліжка, – відповіла дівчина. – Він сказав, що сильно любить мене, і поцілував. Я пішла до магазину, а коли повернулася, то тато вже був мертвий. Але щось у його смерті здавалося мені дивним. В останні хвилини він, мабуть, зібрав усі сили, підвівся з подушки і підсунувся до стільця, який стояв поруч з його ліжком, і поклав на нього голову. Саме так я його і знайшла. Як ви думаєте, що б це могло означати?

– Дай, Боже, кожному так піти з життя, – відповів пастор, витираючи сльози. – Стілець не був порожнім!

Чи розмовляєте ви з Ісусом, як з Другом?

Дівчина попросила пастора прийти помолитися про здоров'я її хворого батька, який був прикутий до ліжка. Зайшовши до кімнати, пастор побачив біля ліжка стілець і подумав, що до його приходу готувалися.

– Ви на мене чекали? – запитав пастор.

– Ні, а хто ви? – запитав хворий.

– Я – пастор. Ваша донька запросила мене помолитися з вами за здоров'я. Коли побачив порожній стілець поруч з вашим ліжком, припустив, що ви знали про мій візит.

«Нарешті!»

Коли людина бажає знайти Бога, то Господь направляє її на правильний шлях і різними способами допомагає їй.

Ми, літературні євангелісти, приїхали до м. Ковель, щоб обійти з духовною літературою навколишні села. Того дня ми збиралися їхати зовсім в інше місце, але в Бога були свої плани. Уранці мені зателефонувала дружина і повідомила про хворобу сина. Вона попросила мене приїхати додому на день раніше. Я розповів про це пастору, і він відпустив мене, але за умови, що ми обов'язково поїдемо з книгами в с. Гішин.

Ми приїхали в Гішин. До обіду обійшли більше половини села, познайомилися з нашою сестрою Галиною, яка запросила нас пообідати. Трохи відпочивши після обіду, пішли далі. Багато людей знали Галину – вона розповідала їм про Бога.

Не завжди мені вдається цілий день ходити з книгами з дому в дім, бо я ще

й додй. Однак того дня Господь приготував для мене дивовижну зустріч. Я поїхав до будинку, що стояв на краю села. Дорога до нього була засипана снігом. Коли під'їхав до будинку, на зустріч мені відразу ж вийшла господиня. «Нарешті!» – вигукнула вона. Я здивувався. Жінка запитала, хто я і звідки, і попросила показати книги. Вона відразу ж купила Біблію. Потім вона розповіла, що вранці почула голос. Він сказав їй, що треба шукати істину. Вона відразу ж взяла з полиці Новий Завіт і почала читати. Проте букви були дуже маленькими, і жінка відклала його в бік. Після цього вона знову почула голос, який сказав, що сьогодні їй принесуть духовну літературу. І вона стала чекати. Коли я під'їхав, на вулиці вже сутеніло, і жінка здивувалася, як мені вдалося дістатися до її будинку по засніженій дорозі. Окрім Біблії, вона придбала книги Е. Уайт «Патріархи і пророки», «Христос – надія світу» і «Християнська родина», які, як їй було сказано, потрібні для розуміння істини. І хоча грошей до зарплати у неї залишилося зовсім небагато, вона сказала, що з Богом не пропаде.

Попросялися ми з нею як рідні. Я дав їй адресу Дому молитви в м. Ковель. Вірю, що Блага вістка змінить її серце і життя, і ми разом з нею будемо славити Бога в церкві.

Федір Полегенько

Беріть з собою КНИГУ

Умісті завжди важче продати книгу на християнську тематику. Одного разу, йшовши вулицями міста Новомилинськ, я не зустріла жодної людини, яка б справді була зацікавлена в істині. Багато людей не було вдома, або ворота були просто зачинені, і як часто буває, у дворі бігає собака. Однак зайшовши в один двір, побачила, що ворота, на диво, відчинені. Я підійшла до будинку, мені відчинили двері юна дівчина. Я представилася і показала їй літературу. Вона вибрала «Патріархи і пророки», «Христос – надія світу» і «Велику боротьбу». Я сказала: «Ви вибрали дуже сильні книги, які допоможуть вам краще розуміти Слово Боже». На що відповіла мені: «Я дуже хочу розуміти Слово Боже». Дякую Богові за цю людину. Зустрівши одну таку дівчину за цілий день, відчував, що пропонуєш книгу не даремно.

Беріть з собою, куди б ви не йшли, якусь духовну книгу, місіонерську газету, яку ви б могли комусь подарувати. Така подарована книга рано чи пізно принесе свій плід. Я в це вірю...

Наталія Белан

СУББОТА на Новой Земле

На Крайнем Севере, в Заполярье, есть архипелаг с необычным названием – Новая Земля. По замыслу Сталина, северные широты должны были стать «обетованной землей» для миллионов жителей Советского Союза. С 1937 г. за полярным кругом побывало немало христиан, которым пришлось там пережить очень суровые испытания. В 1977 г., 40 лет спустя, туда попал и я, солдат военно-строительного отряда.

Новая Земля – суровый край, «десять месяцев зимы, остальные – лето». Снежные бури, сбивающие с ног, а в погожие дни – морозы до -50°C . Иногда они доходили и до -62°C . В такие дни температура в казарме опускалась до -3°C . На потолке – густой иней. Валенки за ночь не успевали просыхать. Труд в условиях полярной ночи и вечной мерзлоты был нелегким.

Как адвентист, я старался и в армии соблюдать Заповеди Божьи. Отказ от работы по субботам расценивался в те времена и как нарушение дисциплины, и как вызов атеистической системе. Однажды, выстроив всех солдат, после команды «Равняйся! Смирно!» командир роты объявил: «Рядовой Шульга, сегодня суббота, но я приказываю вам взять в руки лопату и работать!» Я отказался. Тогда он перед всем строем громко заявил: «Даю честное партийное слово: я все сделаю для того, чтобы этот тип попал в тюрьму!» Затем он с силой попытался всунуть мне в руки лопату, и когда у него ничего не вышло, отдал другой приказ, по которому рядовой Шульга должен был весь день простоять по стойке смирно на верхнем этаже строящегося здания.

С тех пор я каждую субботу поднимался наверх и стоял по стойке смирно. Был сильный мороз, с океана дул арктический ветер, но я радовался тому, что больше никто не мешал моему общению с Богом. В День Господний я, не замечая холода, спокойно стоял, размышлял, молился и даже тихонько пел. Субботние «рабочие» часы мне приходилось отрабатывать вдвойне в течение недели по ночам, когда все спали. Когда мне предложили сначала должность экспедитора, а потом заведующего складом, я не согласился променять субботний покой на «теплое место». Каждая суббота была для меня драгоценной цепью, в испытаниях соединявшей с Богом, семьей и Церковью, светлым праздником, благодаря которому можно было не только отдохнуть от каторжного труда, но и с чистой совестью засвидетельствовать о том, что я принадлежу Господу.

Однажды замполит части, прозванный солдатами «Тюрьмой», вызвал меня в штаб и в присутствии начальника столовой сообщил, что теперь по субботам мне запрещается принимать пищу. «Один из принципов коммунизма, – заявил он, –

Владимир Шульга

“кто не работает, тот не ест”. А тебя я расстрелял бы лично!»

Несколько суббот я стоял по стойке смирно в столовой во время приема пищи. Солдаты смотрели на меня, а я на них. Мне не раз угрожали – и открыто, и намеками, говоря, что здесь, на Севере, со мной всякое может случиться. Но Бог всегда защищал меня, давал Свой мир и необыкновенную радость. Он всегда был рядом, и от того пела душа.

Как чудесно, что и в вечности спасенные будут приходить на поклонение «перед лицом Господне», каждую субботу радуясь особой близости с Господом (Ис. 66:22, 23). Земля вновь станет такой, какой она была дана человеку до грехопадения. Апостолы Петр и Иоанн видели, что наша планета очистится от скверны, а потом будет обновлена (2 Петр. 3:10-13; Откр. 21:1). Эта новая земля станет нашим домом. На ней «не будет больше моря, тяжелого рабского труда... Слава Господу, на новой земле уже не будет страшных бурь, ревущего океана и беспокойно рокочущих волн» (Э. Уайт. Рукопись № 3. 1911 г.).

Спасенные увидят процесс творения новой земли. Для этого Господу не понадобятся миллионы лет. В первую субботу дети Божьи соединят свои голоса в хвалебной песни избавления, прославляя великое и чудное Имя Божье. Преселенная еще не слышала подобного пения.

На протяжении всей вечности «из субботы в субботу» спасенные будут приходить в Иерусалим на торжественное богослужение. В обычные дни они будут «строить дома и жить в них, насаждать виноградники и есть плоды их» (см. Ис. 65:21, 22). Возможность бесконечного развития пробудит в них самые смелые устремления. Обладая совершенным и сильным телом, великолепным здоровьем и острым умом, они будут развивать каждое свое дарование, умножать каждую свою способность. Но самым возвышенным объектом познания будет истина о кресте Господнем.

Каждая суббота, проведенная в непосредственной близости с Господом, будет приносить все новые и новые откровения славы и любви нашего Спасителя.

Владимир Шульга

Как мало надо

*Как мало надо, чтобы все испортить,
Как много нужно, чтобы все сберечь.
Поступок, фразу можно долго помнить,
Не скоро рухнет эта тяжесть с плеч.*

*Как мало надо... человек так хрупок,
В ладонях душу бы нести, хранить.
После обиды – как культя, обрубок,
Хоть можешь, хочешь и готов простить.*

*Молчанье, пауза, перезагрузка –
Необходимы часто меж людьми.
Кто понимает и не мыслит узко,
Сумеет с Богом верный путь найти.*

*Как мало надо, чтобы все испортить,
Как много нужно, чтобы все сберечь.
Любовью лишь позволяй себя наполнить –
Того, Кто ждет, зовет и ищет встреч...*

Перед тим як сказати, –
ПОСЛУХАЙ.

Перед тим як витратити, –
ЗАРОБИ.

Перед тим як написати, –
ПОДУМАЙ.

Перед тим як здатися, –
СПРОБУЙ.

Перед тим як померти, –
ЖИВИ.

Виклик

БОГОВІ

Ця історія сталася зі мною декілька років тому. Ми з віруючими друзями вирушили в подорож по Європі на автомобілі. Я закінчила навчання, і ця поїздка була подарунком батьків. Спочатку все йшло добре. Однак вночі дорогою з Мадрида до Барселони ми потрапили в серйозну аварію. Перед тим ми по черзі сідали на переднє сидіння поруч з водієм і відволікали його розмовами, щоб він не заснув.

О третій годині ночі настала моя черга спілкуватися з водієм.

Несподівано нас обігнала поліцейська машина, і я звернула увагу на те, що не пристебнута ремінем безпеки. Жартівливо запитала друга, чому той не нагадав про ремінь. Пристебнулася. Через кілька хвилин нас підірвав автомобіль, водій якого заснув за кермом. Сталася аварія. Я лише встигла вигукнути: «Боже, не дай нам померти!»

Наша машина не підлягала ремонту. Це було дивом, що всі залишилися живі. Мої друзі отримали травми різного ступеня тяжкості. У мене ж не було жодних травм, тільки невелика подряпина на пальці. Мій телефон знайшли в кількох метрах від місця аварії. Він був засипа-

ний землею. Мені сказали, що там, де опинився мій телефон, повинна була лежати і я.

Трохи оговтавшись, я згадала про думки, які мучили мене протягом останнього часу. Те, що сталося зі мною, було відповіддю на молитву, в якій я висловила свої претензії до Бога.

Перед поїздкою в Європу ми з друзями відпочивали в молодіжному християнському таборі на заході України, в організації якого я брала активну участь. Церкву я відвідувала з дитинства. Проте чим старше я ставала, усе більше моє зовнішнє християнство відрізнялося від мого внутрішнього стану. До 21 року у мене накопичилося багато негативних емоцій. Роздратування, агресія, злість до Бога – ось що я відчувала тоді, але, незважаючи на це, продовжувала брати активну участь в житті церкви. Зовні я була благочестивою християнкою, але моя віра поступово вмирала. У мене було багато претензій до Бога. Я не розуміла, чому в мене стільки проблем, і вважала, що не заслужила цього.

Я звинувачувала Бога в тому, що Він ніколи не відповідає мені, і скептично ставилася до досвідів, які чула в церкві.

Ні про що подібне я не могла розповісти, тому що в мене не було досвідів. Люди говорили, що отримали відповідь від Бога в молитві або під час читання Біблії. Я ж була незадоволена тим, що стільки років ходжу до церкви, а зворотного відгуку немає. Нарікання, яке поступово накопичувалося в моїй душі, досягло крайньої точки.

Як організатори табору, ми щовечора обговорювали різні питання, що стосувалися його роботи. Одного вечора, коли всі розійшлися, я пішла на волейбольне поле, сіла на траву і висловила Богу все, що думала і відчувала. Згадала про все, за що була сердита на Нього, усі свої образи, які носила в душі не один рік. Пам'ятаю, сказала Йому: «Я вірю, що Ти є, але Тебе немає в моєму житті. Ти чомусь зовсім не звертаєш на мене уваги. Це остання наша розмова. Більше я нічого у Тебе не проситиму. Люди розповідають про знаки і відповіді, які отримують від Тебе. Я ніколи такого не переживала. Мені потрібен явний знак від Тебе, що Ти чуєш мене і керуєш моїм життям, знак, а не «тихий лагідний вітерець»». Я кинула Божові виклик.

У такому пригніченому стані я вирушила в подорож. Бог врятував мені життя в тому страшному ДТП. Саме Він послав поліцейську машину, нагадав мені про ремінь безпеки, і я пристебнулася в останню хвилину.

Бог відповів на мій виклик. Коли я усвідомила це, то попросила в Нього прощення. Найлегше звинувачувати у всіх бідах Господа, не бажаючи брати на себе відповідальність за свої вчинки. Обмірковуючи своє минуле, дійшла висновку, що Бог завжди був поруч, але тільки я цього не бачила. Тепер я дякую Богові за все, що Він мені посилає. Боже, дякую Тобі за цей досвід!

Марина Каверіна

Дорогой КАРТОФЕЛЬ

В начале 2000-х наш детский дом «Отчий дом» переживал трудные времена. Иногда просто нечем было кормить детей. Однажды возникла такая ситуация, что у нас совсем не осталось денег, и мы не знали, где их взять. В детском доме тогда было 36 детей. Наши работники приносили все, что могли, из дому, чтобы прокормить их.

Мы много молились, и однажды во время молитвы Бог побудил меня съездить к родителям и попросить у них четыре мешка картошки. Была весна, люди уже посадили картофель, оставив немного для еды. Когда я приехал, мои родители сказали: «У нас осталось всего четыре мешка. Два дадим

тебе и два оставим себе, по-другому не выживем».

Эта новость расстроила меня. Я решил немного пройтись. Мне было непонятно, почему Бог побудил меня приехать сюда. Неожиданно на улице я встретил знакомого – пастора. «Отчего ты такой грустный?» – спросил он. Я объяснил, что взвалил на себя бремя, которое не в силах вынести. Он выслушал меня и пригласил в церковь на богослужение – оно проводилось в тот же день. Я пришел, рассказал о детях, а после служения пастор сказал: «Подождем до утра. Увидим, что сделает Бог».

С шести часов утра люди стали приносить к дому родителей картофель – кто

сумку, кто полмешка, а кто и мешок. До девяти часов собрали 24 мешка картошки. Но это было еще не самое большое чудо, какое произошло в тот день.

Я приехал на легковой машине и теперь думал, как перевезти весь этот картофель из Западной Украины в Киев. Ко мне подошел сосед и спросил:

– Ты занимаешься заготовкой картофеля? Так рано еще или поздно. Молодого картофеля еще нет, а старого уже нет.

– Нет, – ответил я, – это для детского дома. Не знаю, как перевезти его в Киев.

– У меня пустой грузовик едет в Киев. Мы завезем тебе картофель.

Но и это было еще не самое большое чудо. Когда мы загрузили последний мешок, пришла 92-летняя старушка. В руках она держала шесть картофелин. Подойдя ко мне, старушка сказала: «Извини, больше нет. Было 12, но шесть оставила себе,

Чудеса в лікарській практиці

Людмила Томкус працює приватним лікарем-неврологом у м. Шостка Сумської області. Вона має справу з людьми різного фізичного та психологічного стану. Іноді вона стає свідком чудес.

«Ми з чоловіком завжди були ревними атеїстами, – розповідає Людмила. – Чоловік навіть навчався на курсах атеїзму. Перший крах мого атеїстичного світогляду відбувся, коли мій шестимісячний син захворів на менингіт. Як лікар, я розуміла, що він не виживе, але коли звернулася в ревній молитві до Бога, Він врятував йому життя. Потім був інший випадок. Одного разу, коли я прийшла випадково на служіння в одну з протестантських церков, там запитували, за кого хто хоче молитися. Багато хто піднімав руки і я собі подумала, чому б і мені не сказати. Попросила: «Хворий пацієнт помирає. Помоліться за нього».

Той пацієнт вже четвертий день був спілий і прикутий до ліжка. Дружина була вже готова до найгіршого: труну замовила, священика. Коли я як лікар повторно прийшла до них на огляд, цей чоловік сидів на ліжку і сказав мені: «Оце я поголився, аж заморився». Мені не вірилося, що це відбувалося насправді. Він був абсолютно здоровим.

Я перестала бути атеїсткою, хоч і від адвентизму ще була далека. Протягом кількох років відвідувала ту протестантську церкву, де вперше отримала відповіді на молитви.

З адвентизмом ми познайомилися, коли 2008 року навесні в нашому місті пастор Олександр Антонюк

Людмила
Томкус

проводив євангельську програму. Тоді ми запізно побачили оголошення про захід і мій син прийшов на останню проповідь. Його настільки зацікавив матеріал, що він купив усі диски. Удома ми ретельно опрацювали кожну програму. Годинну лекцію ми вмикали о сьомій вечора і дивилися до першої години ночі. Після кожного почутого речення, ми відкривали Біблію і перевіряли, чи справді в ній так написано. Коли ми дослухали до кінця лекції, прийшли до адвентистської церкви.

Коли ще я працювала в лікарні, один з моїх пацієнтів був тяжко хворий. Йому залишалося жити лічені дні. Я важко переживала, бо в моїй практиці в стаціонарі ще ніхто не помирав. У п'ятницю я розуміла, що коли вийду після вихідних на роботу, його вже не побачу.

У церкві на богослужінні ми молилися за нього. Коли в понеділок уранці прийшла на роботу, чергова медсестра розповіла, що саме в той час, коли в суботу в церкві було служіння, пацієнт раптово вийшов з коми, розплющив очі і сів. Чергова медсестра постійно повторювала: «Це справжнє чудо».

Щодня я прошу в Господа дати мені мудрості в лікуванні хворих, а також молюся за них, щоб вони одужували і їм відкривалося небесне світло».

Звісно, не завжди ми отримуємо такі явні відповіді на наші молитви, але це реальний досвід нашої сестри, і нехай він підтримає нас і нашу віру, що для Бога немає нічого неможливого.

Ігнат Меренков

Новий СМЫСЛ ЖИЗНИ

Я вросла в атмосферу любові. Мои родители любили друг друга, любили нас – детей. В юности я была активной, участвовала в общественной жизни школы, затем института. Получила образование по специальности «инженер-механик». Любила ходить на выставки, в театр, посещала разные кружки. Мне все было интересно. Особенно нравилось заниматься рукоделием.

Замуж вышла за очень хорошего человека. У нас родилось четверо детей. Мы увлекались горным и водным туризмом, ежегодно вместе с друзьями ходили всей семьей в походы. Все было прекрасно, ничто не предвещало беды. Но неожиданно в нашу семью пришло горе: от сердечного приступа умер муж. Моя жизнь резко изменилась. На руках – четверо несовершеннолетних детей. Не хватало ни денег, ни сил, ни времени. Но самое страшное – некая тоска в душе.

Все время была окружена любовью, и вдруг – пустота, которую ничем равноценным я не могла заполнить. Пожалуй, спасали только дети. Забота о них помогла мне выжить. Я стала задумываться о смысле жизни. Решила на всякий случай крестить детей, хотя значения этого обряда не понимала. Крестилась и сама, но ни в моей жизни, ни в сердце ничего не изменилось.

Однажды я увидела рекламу о том, что в нашем городе проходит программа по изучению Библии. Решила сходить послушать. Какое-то время посещала эти встречи, а потом «закрутилась» с делами и перестала ходить, хотя меня тянуло туда, где звучит Слово Божье.

Некоторое время спустя мне позвонили и предложили вернуться к изучению Священного Писания, но уже в церкви. Я с радостью согласилась, а когда пришла, то увидела там многих своих знакомых из общества «Знание», лекции которого когда-то посещала. На этот раз я побывала на всех занятиях. Мне было очень интересно.

По мере изучения Библии я увидела недостатки своего характера, хотя раньше считала себя неплохим человеком. Также поняла, что Бог – Личность, и мы можем общаться с Ним на простом и понятном нам языке. Жизнь обрела новый, прекрасный смысл. Я поняла, что у меня не все кончено, а кое в чем моя жизнь только начинается. И впереди – вечность с любящим всех нас Иисусом!

Это не значит, что все мои проблемы исчезли. Просто решать их с Богом стало легче. Были очень большие трудности и переживания у детей. Если бы не Бог, не сестры и братья во Христе, не знаю, что бы я делала. Но с Божьей помощью, по молитве церкви, эти проблемы разрешились.

Сейчас мне 64 года. Я преподаю в автотранспортном техникуме. Вновь ощутила вкус жизни, хожу в туристические походы с друзьями. У меня, как когда-то в юности, много разных увлечений. Продолжаю посещать церковь, изучаю Библию. Я поняла, что даже после смерти самого дорогого человека жизнь не заканчивается. Господь наделяет ее новым смыслом и показывает нам дорогу к небесам!

Маргарита Корягина

а шесть принесла тебе». «Я не могу взять их, – сказал я, – мне нужно было четыре мешка, а теперь их у меня 24. Разве я могу забрать у вас последнюю картошку?» «Я не тебе даю, – строго сказала она. – Ты не имеешь права лишать меня награды от Бога. Дал бы мне Бог доесть те шесть картофелин, что оставила дома. Потому забери и эту картошку».

Я с трепетом взял шесть картофелин. Вез их отдельно. Когда же вернулся в Киев, то собрал детей и сказал: «Дороже картофеля, чем этот, вы никогда не ели.

Женщина, которая принесла в храм две лепты,

отдала свое дневное пропитание. А бабушка, передавая вам эти шесть картофелин, принесла то, чего ей хватило бы на неделю». Эту картошку мы сварили отдельно, порезали на маленькие кусочки, и вы не поверите – все «ели и насытились», как говорится в Священном Писании.

На следующий день мне позвонила мама и сообщила, что старушка, передавшая детям шесть картофелин, умерла. Я никогда не забуду ее доброту.

Не обязательно иметь много денег, чтобы служить другим. Можно просто делиться тем, что у тебя есть.

Алексей Голубев

ДРУЖБА схожа на гіркий мигдаль

Чи є у тебе друзі, через яких твій характер змінюється на гірше?

Мигдаль дуже корисний. Він дає організму протеїни, жири та вітаміни, необхідні для того, щоб твоє серце, мозок і судини добре функціонували. Але вживати його потрібно в помірних кількостях і звертати увагу на його смак. Деякі дієтологи стверджують, що щоденна норма – сім горіхів. Якщо мигдаль гіркий, краще його не їсти. Такий мигдаль небезпечний, тому що містить амігдалин і емульсин.

Коли ти їси гіркий мигдаль, ці дві речовини змішуються. Емульсин розщеплює амігдалин, який розпадається на формальдегід, глюкозу і синильну кислоту, що додає мигдалю гіркий смак. Ці речовини токсичні, і таким мигдалем можна отруїтися.

Іноді ми заводимо дружбу, схожу на гіркий мигдаль. Вона нам здається невинною, але пробуджує в нас найгірше. Це така дружба, про яку говорять, що вона погано впливає на нас.

У такій дружбі твій друг або подруга – «емульсин», а ти – «амігдалин». Коли ви опиняєтеся разом, відбувається щось дивне: твій характер змінюється, ти немов стаєш іншою людиною. Тобі може подобатися зустрічатися з цим другом: здається, що це дає тобі енергію для невинних, на твій погляд, жартів, розмов і занять. Але з часом спілкування з цією людиною може призвести до того, що ти відійдеш від Бога.

Що ж це за дружба, через яку у тебе проблеми в сім'ї, церкві, школі і на роботі? Якщо в твоєму житті є «емульсин», тримайся від нього подальше заради свого духовного, емоційного і фізичного здоров'я.

«Сину мій, – не ходи ти дорогою з ними, спини ногу свою від їхньої стежки, бо біжать їхні ноги на зло, і поспішають, щоб кров проливати» (Проп. 1:15, 16).

Проверь твое соединение с Иисусом

Несколько дней назад мне пришла квитанция на оплату электричества. Я была шокирована, увидев указанную там сумму. Она была огромной! Один знакомый посоветовал мне выключить все электрические приборы, а потом проверить показания счетчика. Если все выключено, цифры на табло меняться не будут, потому что счетчик не выявляет никакого расхода энергии.

Я выключила все приборы, по крайней мере, я так думала. Но счетчик показывал, что идет расход энергии. Как же так, ведь я все вынимала из розеток? Я обыскала весь дом и в одной из розеток нашла зарядное устройство от телефона. К нему ничего не было подключено. Когда же я вынула его из розетки, счетчик замер. Большинство думает, что достаточно выключить телевизор, компьютер,

бытовую технику. Но пока аппарат включен в розетку, он расходует электроэнергию, если у него нет кнопки полного выключения.

Сегодня проверь твое соединение с Иисусом – утром, в обед и перед сном. Если ночью ты вдруг проснешься, снова проверь связь с Ним. Говори с Богом каждый раз, когда чувствуешь необходимость в этом. Позволь Ему говорить с тобой, когда читаешь Библию или видишь красивый пейзаж. Если человек не соединен с Господом, он постепенно умирает. Если связь разорвана, это беда. Следи, чтобы Божественная сила не переставая подпитывала твою жизнь. Не отключайся от небесной сети.

«Я есмь лоза, а вы – ветви; кто пребывает во Мне, и Я в нем, тот приносит много плода; ибо без Меня не можете делать ничего» (Ин. 15:5).

**Я можу
витрачати
лише те,
що є в мене**

Декілька людей навмисно голосно засуджували чоловіка, коли той проходив повз них. Чоловік усе чув, але усміхнувся їм у відповідь і побажав здоров'я.

Одна людина запитала його:

– Ти усміхався і бажав цим людям здоров'я, невже ти не відчував до них злість? Адже вони обговорювали тебе.

– Коли я приходжу на ринок, я можу витратити лише те, що є в мене у гаманці. Так само й в спілкуванні з людьми – я можу витратити лише те, чим наповнена моя душа, – відповів чоловік.

Практикуй ПАУЗИ

Коли сумніваєшся,
БЕРИ паузу.

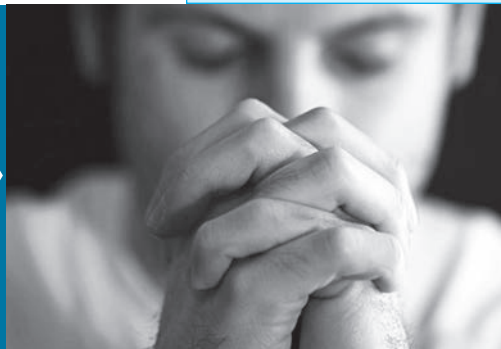
Коли втомлений,
БЕРИ паузу.

Коли гніваєшся,
БЕРИ паузу.

Коли переживаєш стрес,
БЕРИ паузу.

І ЗАВЖДИ ПІД ЧАС ПАУЗИ – МОЛИСЬ.

Щомісячна газета
«Адвентистський вісник»
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
Редакційна колегія: С. Носов, В. Велечук, Г. Безкровний
Над номером працювали: М. Опіяр, І. Корещук, О. Мехоношина
Дизайн та верстка: Т. Романко

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
dzherelo@ukr.net

www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72